
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

St-428/2024

Podnositelj: ADRIA BONACA d.o.o. OIB: 74737876059, Zagreb, Radnička cesta 27, zastupan po Vedrani Suša, odvjetnici iz Zagreba, Novomaroška 32

Stečajni dužnik: Bostel d.o.o. u stečaju, OIB: 88528684494 zastupan po stečajnoj upraviteljici Ani Balikić

**PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE
protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl.br. Pž-4812/2025 od dana 16. prosinca 2025.**

elektronskim putem

U predmetu gornjeg broja podnositelj je zaprimio rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-4812/2025 od dana 16. prosinca 2025. kojim je riješeno:

„Odbija se kao neosnovana žalba predlagatelja - vjerovnika stečajne mase ADRIA BONACA d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 27, i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-428/2024-58 od 26. studenoga 2025.“

Protiv opisanog rješenja po ovlaštenju iz članka 19. st. 8. Stečajnog zakona ("Narodne novine" br. 71/15., 104/17., 36/22., 27/24; dalje: Stečajni zakon) podnositelj ulaže ovaj prijedlog za dopuštenje revizije povodom pitanja koje su nižestupanjski sudovi razmatrali, a važna su za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni te ujedno za razvoj prava u sudskoj praksi, osobito imajući u vidu da o pitanjima koja se postavljaju odluka drugostupanjskog suda odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, odnosno riječ je o pravnom pitanju o kojem nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, niti je jedinstvena praksa viših sudova.

Pored pitanja koja će se postaviti u nastavku, ovaj prijedlog se podnosi i temeljem 385.a st. 2. Zakon o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01.,

117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25; Dalje: ZPP) jer je podnositelju u drugostupanjskom postupku zbog osobito teških povreda određaba parničnog postupka, i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno pravo na žalbu i pravo na pravično suđenje – prava zajamčena člancima 18., 29. i. Ustava Republike Hrvatske. Obzirom da su opisane povrede kulminirale u drugostupanjskom postupku, na iste se tužitelju nije bilo moguće ranije pozvati.

Pravo na žalbu odnosno učinkovit pravni lijek povrijeđeno je činjenicom da je drugostupanjski sud u potpunosti ignorirao žalbeni apel predlagatelja na primjenu članka 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 94/17. - službeni pročišćeni tekst, 152/14., 81/15. - službeni pročišćeni tekst; dalje: ZVDSP) te čl. 254. st. 3. SZ-a i nijednom riječju se nije osvrnuo na podobnost ili nepodobnost istaknute pravne osnove za činjeničnu situaciju koja je u postupku utvrđena. Pravo na pravično suđenje povrijeđeno je iz razloga što prvostupanjska niti drugostupanjska odluka ne sadrže poziv na relevantne zakonske odredbe te ih je stoga nemoguće ispitati. U tom su smislu nižestupanjska rješenja nisu obrazložena ozbiljnim, relevantnim, razboritim i dostatnim razlozima i što ih čini arbitrarnima i očito nerazumnima, pa je povrijeđeno pravo podnositelja na pravično suđenje, a nižestupanjska rješenja pristrana stečajnom dužniku.

Uvodno podnositelj obrazlaže nespornu činjeničnu situaciju koja se dogodila među strankama.

Podnositelj je vlasnik nekretnine koju daje u zakup raznim zakupoprimcima, radi obavljanja raznih djelatnosti, pa je tako dao u zakup i dio predmetne nekretnine društvu Catamaran line d.o.o. koje je zakupljenu površinu koristilo za držanje broda. Od kada je brod došao na nekretninu, stoji na suhom vezu. U srpnju 2024.g. predmetni je zakupnik otkazao ugovor o zakupu, prodao brod društvu koje tri mjeseca kasnije odlazi u stečaj odnosno postaje stečajni dužnik u ovom postupku. Čitavo to vrijeme brod stoji na istom mjestu, odnosno na nekretnini ovdje podnositelja koja u naravi predstavlja čuvani ograđeni poslovni krug. Iako je pravno nebitno u ovoj fazi postupka, ipak se napominje da predmetni brod odnosno olupina i dalje stoji na nekretnini predlagatelja.

Po saznanju za promjenu vlasništva broda i stečaj, ovdje podnositelj se obraća stečajnoj upraviteljici i obavještava ju da tereti stečajnog dužnika za naknadu za korištenje nekretnine u visini zakupnine i pratećih troškova koji su bili ugovoreni sa prethodnim vlasnikom broda.

Pritom podnositelj podrazumijeva da sud zna pravo tj. oslanja se na načelo *iura novit curia*, te da zna da pored ugovornih postoje i izvanugovorni odnosi te da je posljedično upoznat s člankom 1120. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23; dalje: ZOO) koji glasi: *„Kad je netko tuđu stvar uporabio u svoju korist, vlasnik može zahtijevati, nezavisno od prava na naknadu štete, ili ako nje nema, da mu ovaj naknadi korist koju je imao od uporabe.“* i sa čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" br. 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01 – dalje: ZVDSP) koji glasi: *„Nepošteni posjednik tuđe stvari mora je predati vlasniku ili osobi koju taj odredi te naknaditi sve štete koje su na njoj nastale i sve koristi koje je imao za vrijeme svojega posjedovanja, pa i one koje bi stvar dala da ih nije zanemario.“*

Međutim, iz točaka 9. i 10. pobijanog drugostupanjskog rješenja, proizlazi da sud smatra da su za stečajnog dužnika mjerodavni jedino ugovorni odnosi, a da je od izvanugovornih očito aboliran. U nastavku se citiraju točke 9. i 10. obrazloženja pobijanog drugostupanjskog rješenja iz kojih proizlazi

takav zaključak:

„9. U konkretnom slučaju prvostupanjski je sud u točki 14. obrazloženja, koja je prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda ključna za ocjenu pravilnosti i zakonitosti pobijane odluke, upravo sadržajno i dao jasne, logične i valjane razloge iz kojih ne proizlazi postojanje valjanog pravnog temelja – ukratko, obveze zakupnine poslovnog prostora koje proizlaze iz ugovora sklopljenog između pravnog prednika predlagatelja (kao zakupodavca) i ranijeg vlasnika broda (kao zakupoprimalca) ne može automatizmom obvezivati stečajnog dužnika u ovom stečajnom postupku, jer stečajni dužnik nije ugovorna strana u tom ugovoru o zakupu, niti je pravni sljednik ranijeg vlasnika broda. Isto tako, stečajna upraviteljica nije s predlagateljem regulirala pitanje plaćanja ležarine za predmetni brod od otvaranja stečajnog postupka do njegove prodaje u stečajnom postupku, pa ni na taj način nije nastao valjani pravni temelj da bi se troškovi ležarine mogli smatrati troškom stečajne mase. Ovdje valja napomenuti da u ovoj fazi postupka žalbeni sud ne može razmatrati i ocjenjivati razloge iz kojih stečajna upraviteljica nije regulirala sa žaliteljem pitanje plaćanja ležarine, jer je pri razmatranju postoji li pravni temelj ključan samo odgovor na činjenično pitanje je li ona to s njime regulirala ili ne.

10. Stoga je predlagatelj odabrao pogrešan pravni put za ostvarenje svoga navodnog potraživanja, jer se nije ispunio uvjet da njegovo potraživanje proizlazi iz valjanog pravnog temelja.“

U svjetlu predmetnog obrazloženja postavljaju se sljedeća pitanja koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni te ujedno za razvoj prava u sudskoj praksi, osobito imajući u vidu da o pitanjima koja se postavljaju odluka drugostupanjskog suda drastično odstupa od nebrojenih odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

1. Da li vlasnik stvari ima pravo na ležarinu kao naknadu za korištenje tuđe stvari u smislu čl. 165. st. 1. ZVDSP-a i/ili člankom 1120. ZOO-a iako ista nije „regulirana“ sa stečajnim upraviteljem (ukoliko je korisnik tuđe stvari stečajni dužnik)?

2. Da li naknada za korištenje tuđe stvari u smislu čl. 165. st. 1. ZVDSP i/ili člankom 1120. ZOO-a predstavlja ostale obveze stečajne mase?

3. Da li se naknada za korištenje tuđe stvari u smislu čl. 165. st. 1. ZVDSP i/ili člankom 1120. ZOO-a dosuđuje u visini slobodno ugovorne zakupnine, ukoliko je za istu stvar postojao ugovor o zakupu sa prethodnim korisnikom te iste stvari?

4. Da li se prilikom postavljanja zahtjeva za isplatu naknade za korištenje tuđe stvari kao ostale obveze stečajne mase koja se namiruje iz kupovnine u smislu čl. 254. SZ-a, primjenjuje članak 186. st. 3. ZPP-a u vezi sa čl. 10. SZ-a?

U nastavku se citiraju stajališta sudske prakse o pitanjima pod 1. do 3., dok za pitanje pod 4. podnositelj nije našao odgovor u objavljenoj sudskoj praksi.

VSRH posl.br. Rev 22/09-2: „Međutim, pogrešno je stajalište sudova da se tužbeni zahtjev tužitelja odnosi na isplatu zakupnine, obzirom da se ovdje radi o tužbenom zahtjevu iz odredbe čl. 165. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (“Narodne novine” br. 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01 – dalje: ZVDSP) Naime, tužitelj navodi da tuženik spornu prostoriju koristi bez valjane pravne osnove i stoga potražuje od tuženika naknadu za njeno korištenje i to u visini zakupnine.“

ŽS ZD Gž-322/2020-2 „...vlasnik može zahtijevati, nezavisno od prava na naknadu štete, ili ako nje nema, da mu ovaj naknadi korist koju je imao od uporabe. Nije sporno da je u konkretnom slučaju tuženik-protutužitelj vlasnik predmetnog prostora na kome se nalazio ostatak broda tužitelja-protutuženika i da mu je bilo ograničeno pravo vlasništva na tom prostoru, jer isti nije mogao posjedovati. U takvoj situaciji, osoba čije je pravo vlasništva ograničeno, kao u konkretnom slučaju, u načelu ima pravo dobiti naknadu za takvo ograničenje koja treba biti u razumnoj vezi s opsegom tog ograničenja.“

VSRH Revt 175/08-2: „Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja, a kraj zauzetog pravnog shvaćanja da ne postoji valjan ugovor o zakupu predmetnog poslovnog prostora, o osnovanosti tužbenog zahtjeva trebalo je odlučiti po osnovi iz čl. 219. ZOO – uporabe tuđe stvari u svoju korist. Tužitelj je, naime, naveo dvije pravne osnove svog tužbenog zahtjeva (zakup i uporabu tuđe stvari), pa kad je utvrđeno da zahtjev po osnovi zakupa nije osnovan, ali utvrđeno činjenično stanje daje uporište za prihvaćanje tužbenog zahtjeva po drugoj pravnoj osnovi – uporabe tuđe stvari, tada je o tužiteljevom pravu na naknadu trebalo odlučiti po toj pravnoj osnovi (čl. 219. ZOO).“

Imajući u vidu da su postavljena pitanja važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava u sudskoj praksi, te obzirom da je učinjeno vjerojatnim da su u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku zbog osobito teške povrede odredaba ZPP-a, ZVDSP-a, SZ-a i ZOO-a povrijeđena temeljna ljudska prava na žalbu i pravo na pravično suđenje, zajamčena člancima 18. i 29. Ustava Republike Hrvatske predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske dopusti predloženu reviziju.

U Zagrebu, 24. ožujka 2026.g.

Podnositelj po punomoćniku

